

og ligeledes visse Udgifter bleve fastslaaede som kommunale Udgifter, andre derimod bleve direkte Statsudgifter. Nu er det ganske rigtigt, at saaledes som Forslaget foreligger, vilde Balancen for Statskassens Bedkommende blive den, at man ingenlunde fik Indtægter svarende til Udgifterne; der vilde blive et bethdeligt Tilskud for at dække Udgifterne ud over, hvad de for Fremtiden som Statsindtægter betegnede Revenuer vilde beløbe. Men det er ingenlunde det samme, som at man bandt sig til et vedvarende fast Tilskud; thi det faar Staten fuldstændig frit for at forsøge de bestaaende Statstilskud eller de, der ere foreslaaede som Statsstatter, og at paalægge ny Statter derude. Bansteligigheden er kun at faa Pengene frem. Det er hele Bansteligigheden, og jeg vilde ønske, at det ærede Medlem havde givet en Anvisning dertil. Det er let nok at sige, at man kan komme ud over en saadan finansiel Misere som den, der er i Bestindien, ved at spare: Spar paa Udgifterne. Administrationen har med god Vilje bestræbt sig for at bespare, hvad der kan bespares. Meningerne kunne selvfølgelig være meget forskellige om, hvad der kan spares. — Den anden Maade at naa Balance paa vilde være at forsøge Indtægterne. Der er et Raad, der ofte nok gives: Forsøg Statterne derovre, paalæg ny Statter. Men hvad ingen endnu har kunnet paavise, er, hvor Betalingsevnen skulde komme fra under den økonomiske Tilstand, der er. Hvad kan det nytte at forsøge Statterne, naar man har ondt ved at faa dem betalte, som skulde betales nu, ikke at tale om, at en meget stor Del deraf kommer ind som indirekte Afgifter af Skibs fart o. s. v. Naar det ærede Medlem saa gjorde den Bemærkning, at kunde man eller kunde Finansministeren ikke komme ud af det paa nogen anden Maade, naar Rigsdagen ikke vilde træde til, saa kunde der være Spørgsmaal om at formindske disse frugtbare Ders Byrder ved at ernære denne Befolkning derved, at man hjælper Befolkningen til at udvandre. Det turde nok hælde, at dette væsentlig vilde bidrage til, at Indtægterne bleve mindre, uden at Udgifterne bleve formindskede. Forholdet er jo nemlig det, navnlig paa St. Croix, at man har gjort Anstrengelser for og jævnlig anvendt betydte Befoltninger paa at faa Indvandring til Verne; thi uden Indvandring og uden Arbejdskraft faar man slet ikke noget ud af Sukkerdyrningen. Det Raad at skaffe mere Brød eller Føde til Befolkningen ved at formindske Befolkningen, turde, naar Arbejds-

kratten og Erhvervet bliver formindsket, banstelig lade sig gennemføre.

Hvad det andet Punkt angaar, at vi have et Tilgodehavende derovre paa omtrent 7½ Mill. Kr., skal jeg ikke modstige Rigtigheden af det Tal, som det ærede Medlem har angivet, men blot sige, at i disse Tal er der medregnet de tilgodehavende Renter o. s. v. Men naar det ærede Medlem angav, at mit Forslag gaar ud paa at eftergive dette Tilgodehavende, er det ærede Medlem gaaet lovlig vidt, thi der er ikke Spørgsmaal om, at man skulde renoncere hverten paa Statens Tilgodehavende i Prioriteter i Landejendomme eller paa andet Tilgodehavende hos private, endnu mindre paa de 1,400,000 Kr., Staten har staaende i Prioriteter i Sukkerfugerierne. Statens Tilgodehavende i Sukkerfugerierne, saa vel i Kapital som i Rente, udgør jo omtrent de 2 Mill. af disse 7½ Mill., og det er paa ingen Maade et Beløb, om hvilket man kan sige, at man aldrig faar Renterne af det, saaledes som det ærede Medlem sagde. Det ærede Medlem maa jo vide, at Sukkerfugerierne have givet gennemsnitlig 100,000 Kr. om Aaret, altsaa ikke blot Renterne af de 1,400,000, men ogsaa ret flækkelige Afdrag paa de tidligere Restancer. Jeg tror saaledes med Føje at kunne sige, at det ærede Medlem malede Billedet med lidt lovlig mørke Farver. Det, som egentlig er Hovedsagen, i alt Fald for mig, er, at Rigsdagen vil yde sin velvillige Medvirking til, at hele vort Forhold over for Bestindien kan komme til at hvile paa et noget solidere Grundlag end det, som Kolonialloven af 1863 har vist sig at være, og saa længe som Rigsdagen ikke vil yde denne Medvirking, tror jeg nok at turde sige, at den ærede Rigsdag selv er fuldt medskyldig i, at denne Misere fortsættes, og at vort finansielle Mellemdværende med Kolonierne bliver Aar for Aar større.

Th. Nielsen: Angaaende Latinstolen i Aalborg skal jeg ikke fortsætte Diskussionen med den højtærede Kultusminister. Jeg tror ikke, han har godtgjort, at det var paatrængende nødvendigt, at denne Skole opførtes, at der overhovedet opførtes en ny Skole, og end mindre, at der opførtes en Skole af dette Omfang og efter et fuldstændig nyt System, der har gjort, at den blev dobbelt saa dyr som nogen som helst anden Skole, selv den dyreste, vi hidtil have opført. Den har nu, som opført i Betænkningen, kostet Staten 338,000 Kr. — Hvad Amtsskolen i Staby angaar, skal jeg dog sige til den ærede Minister og til det, han oplyste, at